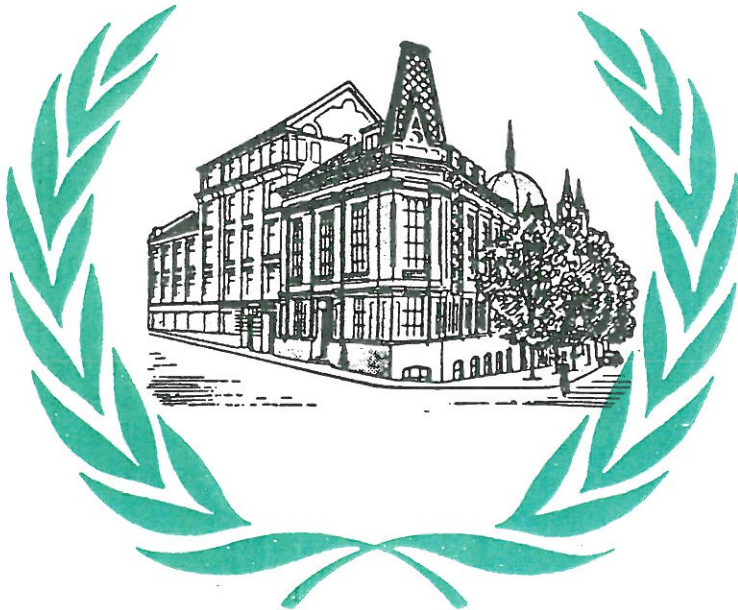

Nr. 3 Mai/Juni 1993 - 4. årgang

AKTIV PENSJONSTID

Opplever Akersgaten 74

EN NY GLANSPERIODE?

Av Alfred C. Berger

"Kjært barn har mange navn", sier ordtaket. Og det er i sannhet tilfelle med det eldste bygningskompleks i Adventistsamfunnets eie i Norge - Akersgaten 74 i sentrum av Oslo. "Eugenia-stiftelsen" i Agersgaden ble kjøpt inn i forbindelse med Matte-

sons virksomhet i Kristiania i 1879. Dette markerte begynnelsen til adventbevegelsen i Norge. Her i "74" bygget de Adventkirken Betel og var fremsynte nok til å bygge den stor nok til dagens behov. Her startet de også i tilliggende gamle bygninger

"Skandinavisk Bogforlag" og "Kristiania Bad og Vandkuranstalt". På denne måten ble grunnlaget lagt for det omfattende evangeliske og helse-evangeliske arbeid som har vært drevet i over hundre år i disse bygningene.

For oss som er vokst opp med Betel som vårt kjære kirkehus, noen av oss etter flere generasjoners medlemskap i denne menigheten, har stedet mange navn. Det heter "Betel", "Akersgaten", "Kurbadet", eller rett og slett, og som oftest "74".

Årene går, tidene forandres, generasjon følger generasjon, arbeidsmetoder endres og klientell skifter, men "74" har alltid bestått og vært et senter for aktiv og fruktbringende evangelisk virksomhet. To verdenskriger har passert, okkupasjon og delvis stengning har bygningene opplevet, men alltid kommet gjennom vanskelighetene.

Og så plutselig en dag i vår moderne og omskiftende tid kommer tanken opp i et eller flere menneskers sinn: "Hva om vi solgte Kurbadbygningen og skaffet oss en mer tidsmessig og velegnet bygning et annet sted i byens omegn." For noen var dette en forlokkende tanke, for andre en forskrekkelse som brakte stor uro. Allerede i "Aktiv" nr 4. 1991 slo bladets redaktør og Pensjonistforeningens styre til lyd for bevaringstanken. Å skulle selge en del av dette Adventistsenteret var for mange en utenkelig tanke. Andre påsto at

det var fordi vi begynte å bli gamle og var fulle av nostalgiske følelser. De trodde ikke noe på de muligheter til et evangelisk senter midt i hjertet av Oslo. Nostalgi eller ikke - i dag ser det ut til at vi som et samfunn vil komme til å beholde hele "74".

Bygningene summer i dag av ny og interessant virksomhet. Og mulighetene for fremtidens mange og forskjelligeartede arbeidsgrener ser ennå mer lovende ut.

I dag er det allerede en fysikalsk klinikk i fullt arbeid. Flere fysioterapeuter har mer enn nok å gjøre med de mange pasienter som kommer og går hver eneste ukedag.

Et nyoppusset og elegant legekontor har venteværelset fullt, og to leger er opptatt med helbredende virksomhet.

Et helse og avholdssenter med spesialist i forebyggende helse og ernæringsfysiologi er opptatt med kursvirksomhet, tester og undervisning. Nylig var seminarsalen overfylt av tilhørere. Noen måtte stå i trappeoppgangen for å høre.

Men dette er ikke alt. På loftet over kirken holder Omega Radio til med sending hver eneste dag. En nærradio som når langt ut over Oslos grenser med sine sendinger. Institusjonen har flere ganger fått pristidelinger for sine glimrende religiøse programmer. Her vil også samfunnets nye media-sekretær ha sitt virke i tiden som kommer.

Nylig åpnet den norske unionen sitt ressurscenter i komplekset. Og her er

planene store og fremtidsrettet. Dette skal bli stedet man henvender seg til, både samfunnets medlemmer og andre som er interessert i vårt arbeid. Her vil man kunne få alt hva samfunnet kan tilby av evangelisk materiale og informasjon.

Et av de siste tilskudd i dette sydende aktivitetscenter er Norsk Bibelinstitut, samfunnets brevscole, eller som det heter i mer moderne språkdrakt, vår fjernundervisningsinstitusjon. Den bestilte dobbelt så stor postkasse som alle de andre, og denne fylles nå hver dag med innmeldinger og interessante svarbrev fra tusener av elever fra hele Norge.

Egen pastor for samfunnets innvandrerarbeid har kontor og undervisningslokale i "74". Betel menighets kasserer har sitt kontor her og velferdsvirksomheten vil ha sitt tilhold i komplekset.

Hva er det vi forsøker å gi et bilde av? Jo, Adventistsamfunnet i Norge er ved å bygge opp sitt første virkelige evangeliske senter. Menigheten som møtes i kirken hver eneste sabbat vil ha rundt seg en daglig og aktiv evangelisk virksomhet som vil sette spor i Oslosamfunnet, spor som kanskje blir dypere enn de som hittil er satt.

To pensjonister har spilt en avgjørende rolle i den omstillingstiden som måtte til for å kunne starte all denne nye virksomheten. Da den store institusjonen "Kurbadet" la ned sin

virksomhet, ble det stående igjen en nesten tom bygning med rom og saler som ikke ble brukt til noe. Den daglige kontroll den tidligere virksomheten hadde hatt over stedet, ble borte. Og i slike tilfelle kommer forfallet fort og brutalt. Det ene innbrudd etter det annet fant sted. Telefonregninger i ubenyttede lokaler steg til uante høyder, og alle spurte seg selv og andre hva som nå skulle skje.

Så fant man den beste og nesten eneste løsning. Hvorfor ikke spørre to av pensjonistene om de ville overta det daglige ansvar for bygningskomplekset! Det ville bli gratis arbeidshjelp i en institusjon som ikke hadde noe å betale lønninger med. Den nylig pensjonerte redaktør ved Norsk Bokforlag, Finn H. Opsahl påtok seg å administrere både drift og regnskap. Og med den formidable regnskapsinnsikt han hadde opparbeidet i et helt liv i samfunnets tjeneste var dette for ham en enkel oppgave. Han var ikke blind for vanskelighetene, men hadde løsningene på rede hånd - bygget på et langt livs allsidige og rike erfaring i å løse andre vanskelige oppgaver. Ved siden av ham ba samfunnet Gunnar Klette å komme inn som daglig leder for å løse alle de tekniske og praktiske oppgaver som trengte å bli tatt hånd om i en bygning hvor forfallet var iøynefallende. Det han hadde opparbeidet av erfaring i et langt liv ute i teknisk arbeid og aktiv

forretningsvirksomhet, stilte han nå til rådighet for samfunnet.

Disse to satte i gang, ikke med brask og bram, men med den sikkerhet som lang erfaring gir. Og det varte ikke lenge før resultatene viste seg. De gamle pasientrommene ble til hybler for unge adventiststudenter som hadde behov for et sted å være under sine studier i hovedstaden. Et moderne låssystem ble inninstallert, slik at gatens løse fugler ikke lengre kunne gå uhindret ned i kjelleren og tømme vaskemaskinenes innhold av vått tøy i plastposer, for så å forsvinne igjen med sin fangst. Telefonautomater ble satt opp slik at mystiske telefonregninger forsvant over natten. Dette og tusen andre ting ble satt i system og orden. Fra å være et daglig underskuddsforetak til samfunnets store fortvilelse, begynte bygningens regnskap i Finn H. Opsahls bøker å vise overskudd og penger ble satt inn på trygge bankkonti.

Etter hvert kom så de nye institusjonene inn i tilviste lokaliteter, og nye husleier ble registret i gårdens regnskap. Pionerbygningene som så ut til å bli en stadig hodepine for samfunnet, ble en innbringende forretning, takket være den innsikt og aktive energi disse to har utvist. Finn H. Opsahls plutselige og tragiske bortgang har selvfølgelig tvunget frem en ny løsning.

Vi som fra pensjonistforeningen står i periferien og har sett denne

utviklingen, kan ikke annet enn glede oss over det som har skjedd og stadig skjer. Vi har spurt noen av dem som har vært direkte involvert i forandringsprosessen om hva de har å si om disse to pensjonistene og deres innsats i gamle "74".

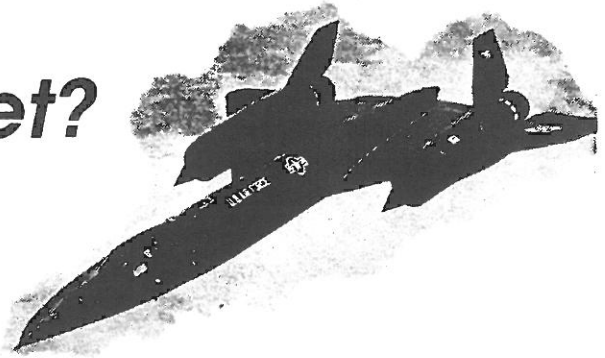
Dr. Sigve Tonstad som hele tiden har hatt sitt legekantor i bygningen, sier kort og fyndig:

"I praksis var dørere stengt og gardinene rullet ned ved Kurbadet da Gunnar Klette og Finn H. Opsahl sa seg villige til å lede en siste redningsaksjon. De gikk systematisk til verks, reduserte faste utgifter dramatisk, sørget for utleie av rom og lokaler, tok seg av sikkerhet og vedlikehold, og førte et ryddig regnskap. Eierne kan takke dem for det beløpet som står på Kurbadets konto i dag. De har gitt utallige timer uten noe som helst økonomisk vederlag."

Espen Hafstad er daglig leder for Kurbadets fysikalske Institutt, og på vårt spørsmål svarer han:

"Begge har vært til uvurderlig hjelp i arbeidet med å få Kurbadgården til å fungere igjen. Uten deres innsats tror jeg det i dag ville vært tomt i bygningen. Det arbeid og ikke minst råd de har gitt har vært til stor hjelp for oss andre. Gunnar Klette er den som til daglig sørger for at bygningen med alle dens funksjoner fungerer. Fantastisk å se slikt engasjement, ikke bare en dag, men

Var det en tilfeldighet?

Av Alf Ulland

Det hendte under krigen, nyttårsaften 1944. Ved kaien i Flekkefjord lå et tysk forsyningskip og ventet på ordre om å dra videre. Det var jo helgedag i den lille sørlandsbyen, og i gatene og på havnen var alt stille og fredelig.

Og så, midt på blanke dagen hendte det! Noen engelske krigsfly raste plutselig inn over byen og havnen og gjorde slutt på den fredelige idyllen. Bomber og granater suste ned over havneområdet og det tyske fartøyet ble med ett slag satt ut av spill, mens granatsplintene fløy i alle retninger, også inn over byen.

I stuen hjemme hos mine foreldre hadde min far nettopp reist seg fra middagsbordet for å ta sin vanlige

lille middagshvil på divanen, noe som gjerne hørte med på slike dager, og som han meget nødig ga avkall på. Og heller ikke denne dagen var det noen påviselig grunn til at han skulle gjøre noe annet. Men plutselig og uten å vite hvorfor ombestemte han seg. I stedet åpnet han kjøkkendøren for å ta en tur på byen. I samme øyeblikk åpnet de engelske flyene ild. Det lød et kraftig smell og et brak, og da han snudde seg, var veggen i stuen revet opp, og en granatsplint hadde boret seg ned i divanen i lav vinkel på langs.

I tankene så han seg selv ligge nett opp der, og det var ikke vanskelig å oppfatte hvilken skjebne han på merkelig vis hadde unngått. At han

---

EN NY GLANSPERIODE (fra side 4.)

hver dag året rundt. Finn Opsahls bortgang var et stort tap for oss alle.

Vi spør også Per deLange som leder sitt helsesenter her fra bygningen om hans inntrykk av disse to pensjonerte medarbeiderne, og han sier:

"Jeg fant, jeg fant", sa Askeladden; og vet du, slikt har jeg hørt fra

Kurbadets Askeladder også: "Jeg fant at Kurbadgården er økonomisk drivverdig", sa Finn H. Opsahl. "Jeg fant at Kurbadgården er meget nyttig for vårt evangeliske arbeid", sa Gunnar Klette. Og Askeladden, sier forskerne, representerer det beste i oss."

PREDIKANT + BREVSKOLE =

I det evangeliske arbeid benytter Gud mange midler for å nå menneskene med frelsens budskap. Norge er et vidstrakt land, med bare 12 mennesker per kvadratkilometer. Hvordan skal vi finne frem til den del av befolkningen som er interessert i

Guds Ord - og som vil vandre på Guds veier? Brevskolen vår, Norsk Bibelinstitutt, er uten tvil en av de beste redskaper til å finne frem til de åpne hjerter. Tusenvis har brevskolen som sin første kontakt til å finne adventbudskapet, og bare evigheten

---

Var det en tilfeldighet? (Fra side 5.)

på denne ene helgedagen hadde gjort det stikk motsatte av det han pleide, var og ble en gåte. Mangt og meget som vi selv eller våre nærmeste opplever både på godt og ondt, er ofte gåtefullt. Og sikkert er det at mirakler skjer uten at vi selv er klar over det. Men hvorfor skjer det ikke i alle tilfeller? Hvorfor blir noen utsatt for tragiske hendelser mens andre blir spart? Spørsmålene kommer tilbake som et nådeløst ekko, og ofte uten et beroligende svar. Slike tankekors er ofte tunge. Det fikk Job erfare. Det gode som skjer, det vi blir spart for eller reddet fra, tar vi ofte som en selvfølge, det vonde og smertefulle protesterer vi mot. Den kristne har den fordel at han kan se livets forskjellige erfaringer, både de lykelige og de smertelige, under evighetens horisont. Det betyr at han

kan lære å forholde seg til det uforklarlige og leve med det inntil alle gåter blir løst og alle mysterier oppklart.

Det som hendte hjemme i stuen hos mine foreldre nyttårsaften 1944, vil noen kalle en lykkelig tilfeldighet, andre vil se det som et forvarsel, et parapsykologisk fenomen. Alt skal gjerne ha en vitenskapelig eller naturlig forklaring. I Bibelen finner vi mange beretninger om "englevakt", hvordan mennesker, enten de var klar over det eller ikke, på håndgripelig vis ble reddet i store vanskeligheter og ytterste livsfare.

De fleste mennesker vil uten videre avvise dette og lignende ting, mens andre trekker på skuldrene og tviler. Mine foreldre var i hvert fall ikke i tvil!

EFFEKTIVT SJELEVINNERTEAM

kan fortelle hvor mange som fant frelse og fred med Gud ved dette "frelsens horn". Her vil jeg nevne noen av mine erfaringer.

To kvinner som kom til et av våre kurbad, startet opp med brevkurs i sin fritid under sitt opphold der. Begge var så ivrige at de fullførte to kurs mens de var der. De kom begge til tro på adventbudskapet og ble døpt. Den ene var funksjonshemmet og hadde en jernskinne på det ene benet, og var ellers nokså skrøpelig. Jeg tilbød henne å bli opptatt i vår menighet uten dåp. Men nei takk, brevskolen hadde overbevist henne om den veien som Jesus gikk, og hun ville bli døpt på samme måte som han ble døpt. Hun fikk sitt ønske oppfylt og frydet seg i troen.

I en av våre byer fikk jeg opplysning om en husmor som hadde fullført flere brevkurs. Jeg besøkte henne. Da jeg banket på døren hørte jeg et fjernt "kom inn". Jeg gikk inn og oppdaget at hun kom ut fra et annet rom. Da jeg presenterte meg ble hun glad. Hun fortalte at hun nettopp kom fra en stille bønnestund hvor hun hadde bedt om at noen fra brevskolen måtte komme på besøk.

Nå var jeg kommet som et øyeblikkelig og direkte svar på hennes bønn. Hun fortalte at hun ikke hadde hatt fred i sitt hjerte på mange år fordi bibeltekstene fra brevskolens undervisningsbrev stadig minnet henne om hva hun burde gjøre, men ikke hadde gjort. Hun holdt sabbaten, men undret på hva hun kunne gjøre for å bli døpt. Jeg var glad for å kunne fortelle henne at vi skulle ha dåp i menigheten om kort tid. "Da kommer jeg", sa hun. Og hun kom, ble døpt og opptatt i menigheten. Nå fikk hun fred med seg selv og Gud og hun ble en glad kristen.

Jeg besøkte også en rektor ved en ungdomsskole, som hadde fullført alle kursene ved brevskolen. Han forsto at både sabbaten og dåpen var bibelsk riktig og han ønsket inderlig å bli døpt. Men han hadde en kone som var en bitter motstander av voksen dåp, så alle mine besøk hos ham måtte finne sted på rektors kontor ved skolen. Her ble adventbudskapet fremlagt i alle sine detaljer.

Han bodde 14 mil fra vår kirke, men en dag ringte han meg og spurte om han kunne komme til dåp dagen

etter. Hans hustru var bortreist noen dager, så nå mente han anledningen var der. Vi forsikret ham om at han bare skulle komme. Det gjorde han og ble døpt neste dag og ga sitt gode vitnesbyrd i menigheten. Deretter dro han likesom den etopiske hoffmannen, glad og lykkelig tilbake til sitt hjem.

En annen gang leide vi et skolelokale hvor vi holdt møter en hel vinter. I april ble det døpt åtte mennesker som alle hadde vært brevskoleelever før de ble døpt.

Etter å ha gjennomgått et brevkurs kom en lærer til en av mine møteserier. Han forsto hva han burde gjøre, men vegret seg i det lengste. Han var til stede ved en dåpshandling og reiste hjem med sår samvittighet. I påsken reiste jeg hjem til familien helt uanmeldt. Jeg møtte hans hustru i døren, og hun utbrøt forbauset: "Kommer du i dag?" "Ja", svarte jeg, "men dersom jeg kommer ubeleilig kan jeg komme tilbake en annen dag." "Du kommer langt fra ubeleilig", svarte hun, "min mann er i bønn inne på soverommet. Han er i stor sjelenød, og du kommer som svar på bønn." Vi fikk en god samtale med mannen og han tok sin beslutning om å bli døpt og ble lykkelig. Undrenes tid er ikke forbi. Vi må være våkne og benytte de anledninger Herren gir oss.

Glem ikke brevskolen. Den er et redskap til frelse for hver som tror. La oss arbeide mens det ennå er dag.

HAN HAVNET I EN OPPVARMET SENG!

Av Paul Frivold

Som elev på Onsrud Misjonsskole var jeg om sommeren ute som litteraturevangelist og hadde mange fine og gode opplevelser. Det var erfaringer som viste at Herren var med oss i dette arbeidet fra dør til dør. Bøker som "Veien til Kristus", "Den store konflikt", "Ved Vendepunktet" og andre bøker som inneholdt Adventbudskapet kom inn i tusener av hjem i vårt land. Bare evigheten vil vise det virkelige resultatet av all den sannhetslitteratur som er brakt ut.

En av de erfaringer jeg hadde gjorde et dypt inntrykk på meg. Jeg kolporterte på Vestlandet den sommeren, og det gikk bra. Jeg hadde fått bestilling på ganske mange bøker, og fikk tilsendt to kasser med bøker som skulle leveres. Jeg hentet dem på kaien en ettermiddag, og derfra skulle jeg langt avsted til det distriktet jeg hadde alle mine be-

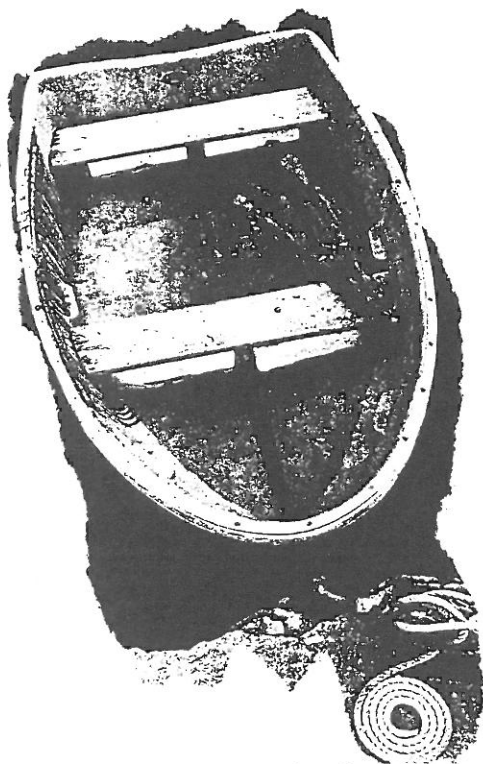
Jeg ropte "båt - båt" - men ingen hørte meg!

---

stillinger. En av kassene satte jeg på bagasjebæreren på sykkelen. Den andre kassen tømte jeg og hadde en del av bøkene i ryggsekken og noen i en veske jeg holdt i hånden på styret.

Da jeg var kommet et stykke på vei begynte det å styrtregne. Det var høst og det ble mørkt om kvelden. Jeg hadde ikke lykt på sykkelen, men jeg hadde en lommelykt. Jeg hadde jo ikke noen hånd ledig som kunne holde lykten, men jeg har en stor munn. Lykten gikk akkurat inn i munnen, slik at jeg kunne holde den fast med tennene. Hver gang jeg kom til en grind på veien så jeg måtte stige av sykkelen, nyttet jeg anledningen til å ta lykten ut av munnen så jeg kunne hvile kjevne litt.

Da jeg tok opp bestillingene på bøkene hadde jeg truffet en trosbror som het Johannes Boge og som bodde i mitt distrikt. Han hadde arbeidet på lageret på Forlaget, og var nå pensjonist. Hans kone var død slik at han bodde alene. Han tilbød meg å overnatte hos ham. Jeg takket ja til det, fordi det var hyggelig å bo hos en trosbror. Han sa: "Når du kommer igjen for å levere bøkene, må du endelig komme og bo hos meg." Han bodde på den andre siden av et lite vann slik at man måtte ro for å komme inn til landeveien. Der

hadde han et lite vognskur hvor han hadde sin sykkel, og hvor jeg også kunne sette min.

"Når du kommer igjen må du bare rope "båt!" så kommer jeg og henter deg", sa han. Det ble sent på kvelden før jeg nådde dit. Klokken nærmet seg ti, men jeg så det lyste i soveværelsevinduet hans. Jeg ropte "båt", men det kom ingen reaksjon. Jeg fortsatte å rop i nesten et kvarter, men han hørte meg ikke.

Hva skal jeg nå gjøre, tenkte jeg. Jeg lyste inn i vognskuret og så at han hadde noen bord og et par planker der. Jeg fant ut at jeg ville legge disse på bakken inne i skuret og legge meg på dem for å se om jeg fikk sove litt. Jeg tok av meg

ryggsekken og la vesken under hodet og la meg for å prøve å sove litt. Jeg var både våt, trett og ikke minst svett etter den lange og anstrengende sykkelturen. Men jeg hadde ikke ligget lenge før jeg begynte å fryse, og var klar over at la jeg meg til her for natten ville jeg bli syk. Jeg ba til Gud og sa: "Herre, du må hjelpe meg til å komme i hus et eller annet sted, for dette kan jeg ikke klare." Jeg tok sykkelen ut igjen, tok på meg ryggsekken og vesken på styret og lykten i munnen og kjørte et stykke videre. Plutselig så jeg et lys og satte kursen mot det. Det viste seg å være et hus jeg kjente igjen. Jeg husket jeg hadde solgt "Veien til Kristus" der til en mann som lå syk. Jeg banket forsiktig på døren. Klokken var neste tolv. Jeg hørte et "kom inn" og ba pent om unnskyldning for at jeg kom så sent. Så leverte jeg ham boken han hadde bestilt og betalt. Jeg fortalte ham at jeg skulle ha overnattet hos Johannes Boge og om hvordan jeg hadde sett lys i vinduet og ropt "båt", men at han ikke hadde hørt meg. Så spurte jeg om jeg kunne få overnatte hos dem. "Jeg hørte nettopp kona mi gå å tusle ute på kjøkkenet," svarte mannen, "så du får gå ut å spørre henne."

Jeg banket forsiktig på kjøkkendøren og hørte et "kom inn". "Unnskyld at jeg kommer så sent," sa jeg, og fortalte henne at jeg nettopp hadde levert en bok som mannen hennes hadde bestilt. Jeg gjentok også for

henne historien om Johannes Boge og ropene som ikke ble hørt. "Det er underlig at jeg er oppe ennå," sa hun. "Jeg bruker å legge meg tidligere, men jeg vet ikke hva det er som har gjort at jeg ikke er kommet i seng i kveld. Jeg har sittet og strikket og glemt å se på klokken." "Det må vel bli en råd med soveplass," sa hun. "Du får ligge inne i stuen. Riktignok la jeg den lille piken vår der, men jeg skal bære henne opp på loftet hvor jeg sover, så kan du ligge der."

"Det er jo for galt", svarte jeg. "Nei, det går greit," sa hun, "men du skal ha noe mat først." "Nei, nå er det så sent, men kan jeg få en kopp varm melk ville det være godt," ba jeg. "Jeg er så våt og kalt etter å ha vært ute i regnværet."

Jeg fikk en kopp varm melk, og fikk legge meg i en oppvarmet seng der datteren hadde ligget. Jeg måtte bare takke Gud for at han på så forunderlig vis hadde hørt min bønn. Jeg sovnet straks og hadde en god natts søvn. Neste morgen fikk jeg en god frokost før jeg syklet videre og leverte mine bøker. Jeg måtte bare si: "Gud er god!"

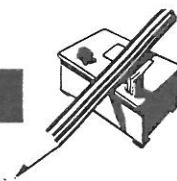

**"Sett din vei i Herrens hånd
og stol på ham!
Han skal gjøre det;"**

Salme 37,5.

Skodsborgkirken til Mosjøen.

Alle som har hørt om det, føler det ondt at den vakre Skodsborgkirken skal rives og jevnes med jorden når nye eiere nå overtar Skodsborg.

Det er likevel et lite lyspunkt at det viktigste i kirken blir tatt vare på og kommer til nytte innenfor vårt samfunn. Nærum menighet har allerede fått overta orgelet.

Rolf Kleiven i Mosjøen, svigersønn til direktør Westerlund som var en av initiativtakerne da Skodsborgkirken ble bygget, har henvendt seg til de nye eierne og til Adventistsamfunnets Danske Union. Han har nå fått løfte om å overta det store Kristusglassmaleriet i fondveggen, talerstolen, nummertavlene, så mange teakdører som han trenger, stolene, gulvløperne, Oppdalsskiferen på kirketaket og tavlen utenfor kirken.

Det er så mange stoler at han kan forsyne Bø menighet i Vesterålen med det antall de trenger og også Adventkirken på Leknes med alle de stolene de har plass til. Alt han har fått har en verdi av mellom fem og seks hundre tusen kroner. Og dette betaler de tilsammen 42.000 kroner for.

Arkitekt Harry Gaarder i Sauherad menighet har lovet å tegne kirken i

Mosjøen og tilpasse de ting som kommer fra Skodsborgkirken. Det vil da bli en Skodsborgkirke i miniatyr, og vil sikkert komme til å glede alle som får se den. I Mosjøen regner de med å komme i gang i mai måned og mener å få en fast pris på kirken til 1.3 millioner kroner. Foreløpig har de selv samlet ca. 600.000 kroner, og driver på for å skaffe mer. Vi gleder oss med dem og ønsker lykke til med det interessante prosjektet!

Paul Frivold.

Nytt initiativ

gir gode resultater.

Nå har Tidens Tale også begynt å tilby Norsk Bibelinstituttets brevs-kollegurser til sine abonnenter. Første helsides annonse førte til samme resultat som direkte utdeling av 20.000 innbydelser i postkassene. Det skal bli spennende å se resultatene om nær-radioene forsøker et lignende eksperiment for sine tusener av lyttere.

Verdens største kirke utpeker 72-årig pensjonist som formann for valgkomiteen som velger ny pave.

For første gang i den romersk-katolske kirkes historie står en afrikaner i spissen for kardinal-

kollegiet, som har som sin viktigste oppgave å velge pave.

Det var medlemmene i kollegiet som selv valgte 72 år gamle Bermardin Gantin fra det vestafrikanske landet Benin til sin leder. Valget ble i går godkjent av pave Johannes Paul II. Gantin avløser kardinal Angelo Rossi fra Brasil.

Aftenposten, 7. juni 1993.

Fra Canada får vi dette koselige brevet.

Tusen takk for siste Aktiv!

Det er det samme hva jeg er opptatt av. Når Aktiv kommer setter jeg meg godt til rette og nyter bladet fra perm til perm. Senere leser jeg det om igjen.

Det var godt å lese om englevakt i flere former. Det styrker troen. Jeg har jo selv en herlig erfaring med englevakt. Aktiv brakte det hele friskt tilbake til meg, selv om jeg aldri kan glemme den erfaring.

De beste hilsener
til alle i pensjonistforeningen
fra Kezia Lind.

Vi høster frukter fra Onsrud-stevnet.

En av våre gamle venner fra Onsrud som vi ikke har sett på mange år, ble innbudt til Onsrud-stevnet. Han satte stor pris på innbydelsen og var begeistret for hele arrangementet. Han leste også ett nummer av "Aktiv Pensjonist", og har sent kassen vår den største sjekk vi hittil har

mottatt til driften, og ønsker lykke til med arbeidet. Vi sier hjertelig takk, og gleder oss over at han var en av de mange som fant igjen gamle Onsrud-venner på det store stevnet.

Gjeldssanering i Vestnorge.

Til gjeldssaneringen var det kommet inn ca. 350.000 kroner fra menighetene i Vestnorsk Distrikt inntil 13. mai 1993.

Aktiv ungdom.

Den unge Liv Kari Skjeveland i Bergen ville gjerne gjøre noe spesielt for sin lærer, sine klassekamerater og venner. Hun samlet penger nok til å kjøpe 48 eksemplarer av sannhetsbøkene "Trygge Spor" og "Lyse horisonter". Hun ga et eksemplar til hver av sine 48 venner, lærer og klassekamerater. Som svar fikk hun mange hyggelige takkebrev, også ett fra læreren sin.

Gratis hjelp til blinde!

**Vårt spesialtrykkeri
for blinde
i USA betjener i dag
ca. 100.000 blinde,
døve og funksjonshemmede
personer i alle aldre,
i ca. 70 forskjellige land.**

Adventister med hjelp til Sarajevo.

En konvoi på 31 lastebiler fra adventistene brakte mer enn 300 tonn hjelp til Sarajevo i det tidligere Jugoslavia. Etter fire dagers farefull kjøring kom konvoien frem den 17. mars. Dette er bare én sending av mange vårt samfunn har lyktes å bringe frem.

Våre lastebiler tjener også som erstatning for postvesenet som har brutt sammen. I en sending førte de inn 22.000 pakker adressert til enkeltpersoner i Sarajevo. I samme sending hadde de med seg 25.000 personlige brev.

Vekst i Kina.

Ved avslutningen av året 1992 hadde vi i Kina 131.847 medlemmer. De har bare 20 ordinerte predikaner, men disse 20 har gjennom de siste ett og et halvt år døpt 8691 nye troende.

Imponerende boksalg i England.

Mer enn ett tusen bokhandlere selger litteratur fra Stanborough Press, vårt forlag i England. Bestselger nylig er "Albania, who cares?" (Hvem bryr seg om Albania?) Dette er en bok om det humanitære hjelpearbeidet i Albania hvor adventistene spiller en dominerende rolle. På tre måneder ble det solgt mer enn 1000 eksemplarer av denne boken alene.

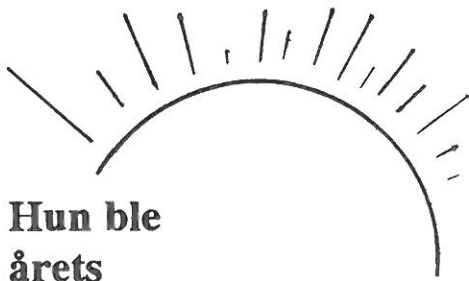
Sekt-skandalen i Waco, Texas og

Syvendedags-adventistene.

Kommunikasjons- og Bibelforsknings-avdelingene ved Generalkonferensens hovedkvarter i USA handlet hurtig da adventistenes navn ble blandet inn i det som foregikk. Flere av våre innflytelsesrike samfunnsledere var på alle de store TV-kanalene. De pekte på at sekten skilte lag med adventistene for mer enn 60 år siden. Men de fortalte også at det var riktig at sektens utsendinger hadde infiltrert blant elevene ved våre høyere skoler og der funnet enkelte tilhengere.

Evangelisme i Russland.

En gigantisk evangelisk virksomhet begynner 25. juni i Moskva Olympiske Stadion. Arenaen har over 40.000 sitteplasser. Gjennom nær-radio og på annen måte prøver våre ledere å få mer enn 100.000 elever i brevkolen, og føre disse gjennom et brevkurs nå i forkant av den store møtekampanjen. Det er forventet at vårt medlemstall i Moskva vil stige til over 17.000. I mange år har tallet ligget på rundt 700. Vi vil komme med en rapport om denne kampanjen i et senere nummer av Aktiv.

Hun ble
årets

SOLPRINSESSE på Melbu

Av Øivind Gjertsen

"Det kan da ikke alt være like svart i Riarhaugsaken". Ordene kom fra Alf Lohne, en stridsmann i Herrens verk gjennom mange år. Han er også en av dem som har hatt problemer med sine sorgreaksjoner over utviklingen i aldershjemsaken i Nordnorge. Det begynte som en vakker drøm, nærmest en visjon om å sørge for at aldrende adventister skulle få lov til å leve i et hjem for adventister i sin livsaften. Mange støttet opp om tanken og betydelige pengemidler ble stillet til disposisjon, men myndighetene prioriterte ikke slik privat virksomhet. Det sviktet når man trengte offentlige garantier for pensjonærene. Noen ganger sviktet også "kundene". Mange kunne tenke seg å bygge aldershjem, men så ikke seg selv som aldershjemsbeboere. Så endte drømmen i et mareritt, med det sørgelige resultat at hjemmet ble nedlagt.

Jeg kunne svare Alf Lohne at ikke alt ble bare svart i denne saken trass i milliontap. Gjennom hele Riarhaugsaken har vi registrert en rekke positive forhold. I dag nevner jeg ett eller to poeng. Når den endelige historie skal skrives, kan det bli flere.

Min kontakt med Riarhaugsaken ble smertefyllt fordi min oppgave ble å legge ned institusjonen i et nært samarbeid med de ansvarlige i distriktet. Styreformannen Odd Hagen og distriktets formann Finn Myklebust og mange andre levde i spenning over situasjonen. Vi møtte både de gamles fortvilelse og de ansattes sorg. Menighetene over det ganske land tok del i sorgen. Spesielt gjaldt dette menigheten på Melbu og søsken i Vesterålen og Lofoten. Det var likevel oppmuntrende å merke den helt enestående trofasthet våre trossøsken har vist saken like til siste slutt.

Det er farlig å blinke ut enkelt-individer fra den store flokk av syvendedags-adventister som har støttet Riarhaugsaken. Det har vært så mange som så lenge og så iherdig støttet med gaver, penger og dugnadsinnsats. Mange gav enkens skjerv. De ga så de merket det. En ga ved en anledning en kvart million kroner. Manges hjerter var fylt av inderlig kjærlighet til denne saken.

Av den store flokken av hjelpere vil jeg nevne en eller to. Et av de mange

ektepar fra Melbu som helhjertet støttet Riarhaugen var Petter og Reidun Myrmo. Trauste slitere og trofaste adventister. Folk med et gårdsbruk og merket av slitet på filetfabrikken og havet. Begge med en ukuelig vilje til å gjøre noe for Guds sak.

Jeg sitter med en liten gul notisbok. Det er Reiduns sirlig førte oversikt over arbeidet hun utførte på Riarhaugen siden 1986. Det er blitt uendelig mange timer og vakter. Våren 1993 ble hun hedret av en næringslivs-organisasjon i Hadsel kommune. Hun ble årets solprinsesse for sitt uselviske arbeid for de gamle. Lokalavisen intervjuet henne etter påskjønningen. Hun bedyret at hun ville fortsette å arbeide for de gamle i kommunen, selv etter at Riarhaugen er lagt ned. I alle disse år har hun arbeidet uten å ta betaling for en eneste time. Da institusjonen ble lagt ned, var hun annenkokke uten lønn for innsats, ut over gleden for å kunne gjøre noe for saken. Det var en fryd å se henne i aktivitet på kjøkkenet og i spisesalen. Alltid med et vennlig ord til de gamle eller en klapp på kinnet. Hun var alltid forsiktig med alle de ressurser Riarhaugen disponerte. Hun var kjapp som en røyskatt og hurtig i arbeidet. Selv var hun bare blitt 79 år gammel.

"Jeg hadde ikke klart å hjelpe til på Riarhaugen uten hjelp fra han Petter", var Reiduns stadige omkved. Og ektemannen Petter var god å ha.

Han kjørte Reidun til jobben hver dag og hentet henne ved dagens slutt. Han brøytet vei opp til institusjonen når kong Vinter gjorde sitt inntog og kjøring ble gjort nesten umulig.

"Om jeg kjenner dem? det kan du stole på! Jeg døpte Reidun og Petter for over femti år siden da jeg virket som ung pastor på Melbu", utbrøt Alf Lohne da jeg fortalte ham om vennene fra Melbu. I likhet med de mange andre som ble vunnet for sannheten den gang, var også disse to fremdeles trofaste mot Adventbudskapet.

Det har ikke vært bare disse to som har gjort en strålende innsats i Riarhaugsaken. Men vi lar dem stå som eksempler på all den trofasthet Guds folk viser i gode så vel som i onde tider. Det er godt å tilhøre et slikt folk. Det gir trygghet for fremtiden.

AKTIV PENSJONSTID

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening. REDAKTØR: Alf Lohne, Olav Kyrres gt. 13, 0273 Oslo. Tlf. 22 44 65 02. LAYOUT OG PRODUKSJON: Alfred C. Berger.

SDA-ARBEIDERES

PENSJONISTFORENING

FORMANN: Johan Elisenberg, Nordåssløyfa 29 A, 1251 Oslo, Tlf. : 22 61 73 19.

SEKRETÆR: Alfred C. Berger, Bergerhøgda, 1464 Fagerstrand, tlf.: 64 93 91 80.

KASSERER: Paul Frivold, Fjordgløttveien 15, 3530 Røyse, tlf.: (067) 37 4 89.

Støtte til foreningens arbeid, eller gaver til bladet sendes til kassereren over postgiro nr. 0824 0760852 eller over bankgirokonto nr. 6142. 05. 36452.

Av Trygve Åsheim

Stille flyter nattens timer,
tidens elv får aldri ro.
For mitt indre øre kimer
klokkers klang med håp og tro.
Tanken flyr på åndens vinger,
tid og avstand den betvinger.
Dagen er for alle -
natten er min egen!

natten er min egen

Tankens flukt vel ingen temmer,
fritt den krysser land og hav.
Lyd av kjente, kjære stemmer,
minner jeg kan øse av.
Skjønne syner for mitt øye,
løfter sjelen mot det høye.
Dagen er for alle -
natten er min egen!

Tungt er savnet titt å bære,
av de kjære som gikk bort.
Vemodfullt jeg nå må lære
tidens verd - den svant så fort.
Gjensynshåpets ledestjerne
ser og følger jeg så gjerne.
Dagen er for alle -
natten er min egen!

Sakte svinner nattevakten.
Se, nå lysner det i øst!
Solen gløder - himmelprakten
skaper fryd og bringer trøst.
Herlig, herlig for mitt øye
er Guds bolig i det høye.
Dagen gryr for alle -
natt er ikke mere!